

deler fuldstændig fru Pia Christmas-Møllers holdning: Vi hopper heller ikke med på den, om det bliver et ja eller nej, det kan jeg forsikre for.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

De dér garantier om det ene eller andet, der bliver givet, kender vi jo alt for godt. Om 3-4 år vil fru Mimi Jakobsen og alle de andre her i salen jo sige: Ja, men desværre, udviklingen er gået hurtigt, og vi er blevet klogere, osv. osv. Den melodi har vi hørt gang på gang.

Hvorfor er det nødvendigt? Det er det da bl.a. af hensyn til det internationale finansmarked. Jeg har faktisk brugt en del tid på det i mit indlæg. Allerførst citerede jeg det italienske medlem af ECB's styrelsesråd, som siger, at hvis der sker en opbremsning i den politiske integration, så vil det svække tilliden til euroen på det internationale marked.

Der var nogle af os, der var på FN's generalforsamling sidste efterår, og vi havde et møde med Merrill Lynch, det store finanshus i New York, hvor vi talte med deres direktør for europæiske anliggender og spurgte om, hvad deres holdning er til euroen. Han sagde helt klart: Jamen vi får da ikke tillid til euroen, medmindre der er en fælles regering bag den valuta.

Det vil sige, at der vil blive et kolossalt pres fra det internationale finansmarked, hvor man vil sige, at hvis der ikke bliver enten en fælles regering eller en meget kraftigere politisk styring, end tilfældet er nu, så vil vi ikke have tillid til den valuta. Det pres vil være der.

Der vil også være et pres fra de mange interne spændinger i ØMU-området. Det er ganske forskellige lande, og hvis det skal kunne holde sammen, så bliver det nødvendigt, at der bliver også en politisk styring af den proces.

Det er ikke nok, at bare Centralbanken går ind. Det skal også kombineres med en politisk styring af den økonomiske/politiske udvikling i det her område.

Det bliver selvfølgelig ikke som USA, for Europa er anderledes. Det er klart, det gør det ikke. Men det bliver en så vidtgående integration, at det vil få karakter af noget, der ligner en føderation eller en statsdannelse. Selvfølgelig med stor selvstændighed til de enkelte medlemslande, til delstaterne, men alligevel en udvikling i den retning – en føderal udvikling for at bruge et fint ord. Og det må den danske befolkning forholde sig til. Vil vi være en del af den udvikling, eller vil vi ikke være en del af

den udvikling? Det er det virkelig centrale spørgsmål i denne her folkeafstemningskampagne. Tilhængerne forsøger at krybe udenom, men det er det centrale spørgsmål.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførerrækken. Hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig sige det klart og tydeligt med det samme: Dansk Folkeparti ønsker et fredeligt Europa, hvor landene arbejder fornuftigt sammen. Et Europa, hvor man selvfølgelig tager hensyn til hinanden over landegrænserne osv. osv. Alt det, som nejsiden tit bliver skudt i skoene, at nejsiden ikke står for, tror jeg på mange områder, at Dansk Folkeparti ellers støtter meget af.

Men det, der er nødvendigt at tænke på, når man står i en folkeafstemningssituation om den fælles valuta, euroen, er, om man virkelig tror på, at et unionssamarbejde med måske 28 eller 30 lande som medlemmer kan fungere, hvis man udvikler en model, som er stadig mere centralistisk, stadig mere ensrettet. Vi tror det ikke i Dansk Folkeparti.

Vi tror, det er afgørende nødvendigt, at man sadler om i den europæiske udvikling, og at man erkender, at det kun er det fleksible Europa, der kan være udgangspunktet for et også fredeligt Europa i fremtiden med måske 28-30 medlemmer.

Det, vi ser, er det modsatte. Det, vi ser, er, at man hver eneste gang, der tages et skridt i EU-sammenhæng, går i retning af stadig mere centralisme og stadig mere ensretning. Vi tror ikke, den holder.

Samtidig hører man i debatten – det har vi også gjort i forbindelse med folkeafstemningsdebatterne rundt omkring – at hvis Danmark så tillader sig at fastholde den situation, vi har nu, hvor vi siger, at vi ikke ønsker at være med i kernen af de lande, der ønsker at opbygge en meget stærk, centralistisk union, så er Danmark en B-nation, en andenrangs nation. Det er et af de første af tilhængerens argumenter, nemlig at så bliver vi en andenrangs nation.

Hvad er det i det hele taget for en holdning, der bliver lagt for dagen med det? Ja, i virkeligheden, hvis man skulle se sådan lidt principielt på det, så vil det jo sige, at tilhængerne faktisk syntes, at Danmark skulle være en andenrangs nation i 1993, da man anbefalede Maastrichttraktaten med de fire forbehold. Men